

חוק איסור הונאה בכשרות, התשמ"ג-1983 *

1. בחוק זה — הגדרות
- "בית אוכל" — מקום שבו עוסקים במכירה לציבור של מצרכים או בהגשתם, לשם אכילה או שתיה במקום, וכן אטליו, ולענין בית מלון — החלקים של בית המלון שבהם עוסקים בהכנתם של מצרכים או בהגשתם לשם אכילה או שתיה במקום;
- "מצרך" — מאכלים ומשקאות, ולענין אטליו — בשר ומוצרי בשר;
- "ייצור של מצרך" — לרבות אריותו.
2. (א) אלה רשאים לתת תעודת הכשר לענין חוק זה:
- (1) מועצת הרבנות הראשית לישראל או רב שהיא הסמיכה לכך;
- (2) רב מקומי המכהן במקום שבו נמצא בית האוכל, מקום השחיטה או מקום הייצור של מצרך;
- (3) לענין תעודת הכשר בצה"ל — הרב הראשי לצבא-הגנה לישראל או רב צבאי שהוא הסמיך לענין חוק זה.
- (ב) לענין סעיף זה —
- "רב מקומי" — מי שבידו אישור בכתב מאת מועצת הרבנות הראשית לישראל שהוא רב בישראל, והוא מכהן כרב עיר, רב מועצה אזורית, רב מושב או רב קיבוץ;
- "צה"ל" — לרבות כל שלוחות מערכת הבטחון וכן בעל בית אוכל או יצרן העוסק עבור צה"ל או שלוחה של מערכת הבטחון.
3. (א) בעל בית אוכל לא יציג בכתב את בית האוכל ככשר, אלא אם כן ניתנה לו תעודת הכשר.
- (ב) בעל בית אוכל שבידו תעודת הכשר ובית האוכל מוצג בכתב ככשר, לא יגיש ולא ימכור בו מצרכים שאינם כשרים לפי דין תורה.
4. (א) יצרן של מצרך לא יציין על מצרך שייצר או על אריותו כי הוא כשר ולא יציגו ככשר בפרסום או בדרך אחרת, אלא אם כן ניתנה לו תעודת הכשר.
- (ב) יצרן של מצרך שניתנה עליו תעודת הכשר, לא ישווק מצרך שאינו כשר לפי דין תורה בציון שהוא כשר.
5. העוסק במכירת מצרכים לציבור לא ימכור ולא יציע למכירה מצרך שאינו כשר לפי דין תורה תוך הצגתו בכתב ככשר.
6. באישום לפי סעיפים 3, 4 או 5, תהא זו הגנה טובה שהנאשם מכר או הגיש, בתום לב, מצרך שניתנה לגביו תעודת הכשר, או שהשתמש כאמור במרכיב שניתנה לגביו תעודת הכשר.

מוסמכים לתת תעודת הכשר

איסור הונאה בבית אוכל

איסור הונאה בייצור

איסור הונאה במכירה

הגנה

* נחקבל בכנסת ביום ט"ו באב התשמ"ג (25 ביולי 1983); הציעת החוק ודבריו הסבר פורסמו בת"ח 1622, התשמ"ג, עמ' 150.

7. לא יעסוק אדם בשחיטה תוך הצגת שחיטתו ככשרה, אלא אם כן ניתנה לו תעודת שוחט מאת מועצת הרבנות הראשית לישראל או מאת מי שהיא הסמיכה לכך או מאת רב עיר, לצורך עירו.
8. הטוען שבידו תעודת הכשר או תעודת שוחט לפי חוק זה — עליו הראיה.
9. יצרן או יבואן של מצרך הנושא עליו ציון שהוא כשר לא ימכור את המצרך ולא יציעו למכירה אלא אם כן המצרך נושא עליו גם ציון שמו של נותן תעודת הכשר.
10. (א) מי שבידו תעודת הכשר, יציג אותה במקום גלוי במקום עיסוקו.
(ב) לא יציג אדם תעודת הכשר כאמור בסעיף קטן (א) אלא בתקופה שבה התעודה בתוקף.
11. במתן תעודת הכשר, יתחשב הרב בדיני כשרות בלבד.
12. מי שסרבו לתת לו תעודת הכשר רשאי לערור על כך לפני מועצת הרבנות הראשית לישראל; החלטת המועצה בערר תינתן תוך מאה ימים.
13. לענין חוק זה יראו רב המוסמך לתת תעודת הכשר כעובד הציבור, כמשמעותו בחוק העונשין, התשל"ז—1977.
14. העובר עבירה לפי סעיפים 3 עד 7, 9 או 10, דינו — מאסר שנה.
15. נעברה עבירה לפי חוק זה בידי חבר-בני-אדם, יאשם בעבירה גם אותו אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה מנהל פעיל, שותף — למעט שותף מוגבל — או עובד מינהלי בכיר באותו תאגיד, האחראים לענין הנדון, אם לא הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידיעתו ושנקט כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה.
16. נעברה עבירה לפי חוק זה בידי עובד במהלך עיסוקו של מעבידו, יאשם בעבירה גם מעבידו, אם הוכח שהעבירה נעברה בידיעתו ושלא נקט כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה.
17. השר לעניני דתות ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי, בהסכמת שר המשפטים ובאישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, ולענין פסקה (3) בסעיף 2 (א) — גם בהסכמת שר הבטחון — להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו.
18. חוק זה בא להוסיף על כל דין ולא לגרוע ממנו.
19. תחילתו של חוק זה ביום כ"ה בכסלו התשמ"ד (1 בדצמבר 1983).

יוסף בורג
שר לעניני דתות

מנחם בגין
ראש הממשלה

חיים הרצוג
נשיא המדינה

1 ס"ח התשל"ז, עמ' 226.